

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 18

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Sayı: 18

Nisan 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI
YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)
iç filmler: Reprograf (511 38 26)
Baskı: Ayhan Matbaacılık (Tel: 518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.
Yıllık abone bedeli:
Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.
Taahhütlü: 198.000 TL
Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Kemal Gökhan Gürses

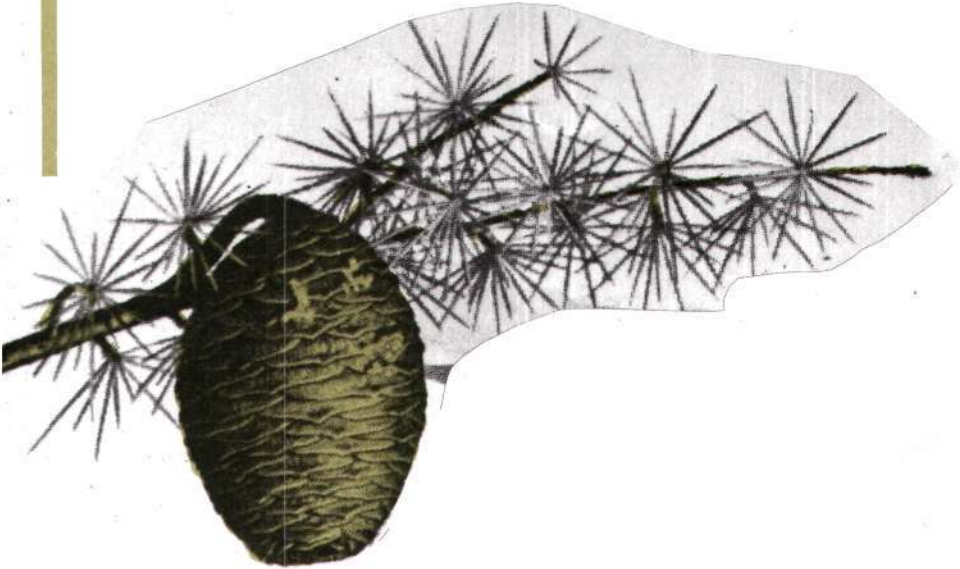
Merhaba!

Yaz mevsiminin en güzel yanı ne sizce? Deniz ve güneş...
Denizlerimiz hâlâ güzel. Ormanlarımız da... Büyük kentlerimizin
kıyısında bile çok güzel ormanlar var. Bu bakımdan şanslı bir
ülke sayılırız, değil mi?

Kentte yaşayanlar tatil günlerinde kısa bir yolculuk yaparak
ormana, kırlara çıkabilirler. Yeşil çimenlerle, kır çiçekleriyle
kaplı bayırlara tırmanabilirler, ormanın kuş cıvıltılı kuytularında
saatlerce yürüyerek beyinlerini ve gönüllerini tazeleyebilirler.
Ormana gidiyor musunuz? Bakın size bir sır vereyim: Büyüklerin
işleri hiç bitmez. Ormana gitmek için ısrarlı olun. Bilin ki oraya
ulaştıklarında onlar da size teşekkür edeceklerdir.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Kırmızıfare

Pazar Oyunu.....Nur Bilimer 3

Muna ve Org Büyücüsü.....Dilek Aykul Bishku 4

Kırkayak.....Josef Guggenmos 13

Üç Gözlü Çocuk.....Aytül Akal 14

Fındıkfaresi.....19

Onu Seviyorum (7).....Fatih Erdoğan 23

Christopher Robin Kuzey Kutbunu Keşfediyor.....A.A. Milne 24

Bin Elli Yaşındaki Ağaç.....Suhan Hatiboğlu 36

İpucu Bizden Çözümü Sizden.....Turan Yüksel 38

Bir Kitap Bir Yazar.....40

PAZAR OYUNU

Nur Bilimer

Tuttum anneannemin elinden,
Dün çıktım pazara erkenden.
"Her şeyi bir şeye benzetme" oyunu oynadım,
Dolaştım tezgâhları adım adım:
Fil ayağına benziyordu kereviz,
Birer küçük beyindi her bir ceviz.
Ayla'nın örgüleri diye baktım pırsalara,
Balkabağı sarık olur eski insanlara.
Küçük servi ağacıydı her dereotu demeti,
Eğri büğrü taşla dolu yerelması sepeti.
Mora boyanmış topaç sandım kırmızı soğanları,
Fırıldağa benzettim kocaman turpla şalgamları.
Patatesler sanki olmuş birer kivi,
Kuru karanfiller desen, her biri bir çivi.
Karnabaharı, ponpon çiçeği sandım;
Sonunda, bu oyundan da usandım!

Muna ve Org Büyücüsü

Dilek Aykul Bishku

Resimler: *Betili Sayın*

hünerlerini ortaya döktükleri büyü yarışmasıydı.

Evet, herkes sabırsızlıkla bekliyordu, ama yarışma bir türlü başlayamıyordu. Buna nedenjürinin önünde tepinerek ortalığı ayağa kaldıran Muna'ydı. Muna aslında sakin ve utangaç bir kızdı. O güne dek onu yüksek sesle bağırırken bile gören olmamıştı, o yüzden onu tanıyanlar bugünkü tavrı karşısında şaşırıp kalmışlardı.

Muna, "Neden ama neden?" diye bağırdı.

Yarışmanın seçici kurulunu oluşturan üç yaşlı büyücüden en yaşlı olanı, "Olamaz, çünkü sen kızsın. Yarışmaya kızlar katılamaz," diye cevap verdi.

"Neden ama?" diye sorusunu yineledi Muna. "Ben de yarışmak istiyorum!"

"Pasta, börek, çörek yarışması dün yapıldı," diye çıkıştı yeşil sakallı büyücü, "Vakitlice gelip ona

4

ORG ADASI'NDA her bahar tekrarlanan bahar şenliklerinin üçüncü günüydü ve sıra herkesin heyecanla beklediği büyü yarışmasına gelmişti. Hemen, hiç öyle şey olur mu diye itiraz etmeyin. Tabii günümüzde artık büyü diye bir şey kalmadı, büyü'nün de büyücülerin de eski zamanlarda uydurulmuş gerçek dışı şeyler olduğu anlaşıldı. Fakat Org Adası her yerden o kadar uzak, okyanusun mavi dalgaları arasında o kadar bir başınydı ki, bu bilgiler onlara henüz ulaşmamıştı. O yüzden Org adası halkı hâlâ ufak tefek zararsız sihirler yapıyor, gündelik işlerini kolaylaştıran tılsımlardan yararlanıyorlardı. İşte her bahar yapılan bahar şenliklerinin en önemli bölümü de gençlerin

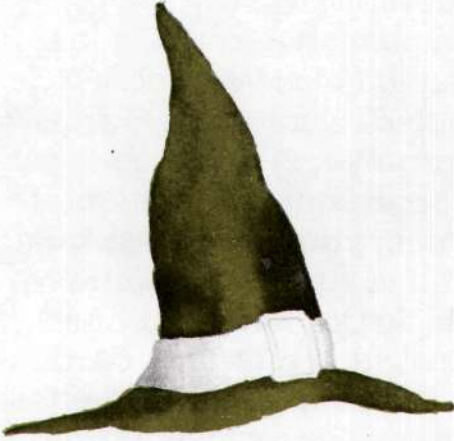
katılmalıydın."

"Ben bu yarışmaya katılmak istiyorum, pasta yarışmasına değil. Diğerleri kadar ben de biliyorum büyü yapmayı.

Neden beni de almıyorsunuz?"

Üçüncü jüri üyesi diğerlerine kıyasla daha geçti. Mor sakalı ile uyum sağlayan eflatun bir pelerine bürünmüştü. "Ne yazık ki olamaz hayatım. Kızlar büyü yapamaz!" diye kesin tavırla görüşünü belirtti.

Bu sözlere son derece öfkelenen Muna, "Kızlar büyü yapamaz ha?" diyerek eliyle başının üzerinde bir daire

çizdi. Etrafa yayılan karabiber bulutu üç seçici kurul üyesini ve etrafa toplanmış olan kalabalığı hapşırıklara boğdu.

Yeşil sakallı büyücü,

"Pekâlâ, olabilir, kızlar büyü yapabilir," dedi. "Ama yine de yarışmacı olamazlar..."

Hapşuuuuu!"

Muna'nın inatta kimseden geri kalır yanı yoktu doğrusu. "Bana nedenini söyleyin ama," diye bağırmayı sürdürdü.

O zamana dek olayı izlemekle yetinen kalabalıktan da sesler yükselmeye başladı. Üzerine karabiber serpilmesine fena halde içerleyen bir adam, "Ne inatçı şey bu böyle!" diye söylendi. "Laf anlamıyor bir türlü."

Bir kadın onu destekledi. "Hah, herkes biliyor sihirli sözcükleri kullanmayı. Öyle olsa ben de katılırdım vaktiyle."

Muna öfkeyle ona döndü. "Madem öyle neden katılmadınız peki?"

Kadın, "Ben senin gibi hırçın ve huysuz değildim de ondan," diye payladı Muna'yı. "Ben büyüklerimin sözünü dinlerdim."

Muna, "Ben hırçınlık etmek istemiyorum ki," dedi. "Yalnızca beni niye bu yarışmaya almıyorlar, onu bilmek istiyorum."

Kalabalığın arasından genç bir adamın sesi duyuldu.

"Bunu bilmek de onun hakkı. Niye alınmıyor yarışmaya açıklayın da biz de öğrenelim."

Bunun üzerine herkes hep bir ağızdan konuşup görüş belirtmeye başladı ve etraf kalabalığa boğuldu.

Büyücülerden en yaşlı olanı kırmızı sakalları sinirle titreyerek, "Susun hepiniz!" diye haykırdı.

Yeşil sakallı büyücü, "Herkes sussun!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Mor sakallı büyücü de "Susunuz!" diye seslendi ve Muna'ya dönerek, "Sevgili yavrum," dedi. "Demek seni yarışmaya niçin almadığımızı merak ediyorsun. Neden aslında gayet basit. Ya kazanırsan?"

"Ne olur kazanırsam?"

"Biliyorsun bu yarışmanın birincisi özel bir eğitim görerek Org Adası'nın bilgisi Ozi'nin danışmanları arasına girer. Ya sen kazanırsan? O zaman ilerde bir kadını Ozi'ye danışman olarak atamak zorunda kalırız."

Kalabalığı büyük bir sessizlik kapladı. Muna da sustu ve düşünmeye başladı. Ozi'ye danışman olmak, ha? İşin buraya varabileceği hiç

aklına gelmemişti doğrusu. Ozi, Org Adası'nın yöneticisi ve ünlü Org Bilgeleri'nin sonuncusuydu. OrgAdası'nı, okyanusun mavi suları arasında belirlediği o çok eski günlerden beri Org Bilgeleri yönetirdi. Soylarındaki bilgelik ve hüneler, kimsenin bilmediği sırlar, inanılmaz gizler, her bir Org Bilgesi tarafından onun en büyük oğluna ve yalnızca ona öğretilirdi.

Ozi, babası öldüğünde çocuk denecek yaşta bir delikanlıydı. Bu yüzden kimse onun babasının yerini doldurabileceğine inanmamıştı. Fakat Ozi kısa zamanda bilgi ve hüneleri ile kendisini herkese saydırmış ve sevdirmişti. Fısıldar gibi alçak bir sesle konuşması, kambur duruşu, yumuşak bir sakalla çevrili yüzündeki hüznü ifade ile Org Adası halkının alışa geldiği hükümdarlardan çok farklıydı. Yine de ada halkı onun bilgi ve zekâsına o kadar güveniyordu ki, Ozi Org tarihinin en sevilen bilgisi ünvanını şimdiden almıştı bile. Halkını üzen tek nokta Ozi'nin utangaçlığı ve bu nedenle evlenerek bilgisini ve Org

gizlerini aktaracak bir erkek evlat edinememiş olmasıydı."

Muna bütün bunları aklından geçirdi, yeniden düşündü ve "Ozi'nin danışmanlarının arasına katılmak, ha?" dedi. Önce gözü korktu, vazgeçer gibi oldu. Sonra bir an durakladı, ardından da, "Harika bir şey bu!" diye bağırdı. Org Bilgesi'nin ilk kadın danışmanı olabilirim demek ki. Şimdi bu yarışmayı kazanmayı her zamankinden daha çok istiyorum!"

Kırmızı sakallı jüri üyesi, "Ama artık fazla oldun sen!" diye haykırdı. "Sana niçin yaşamayacağını açıkladık, ama sen hâlâ inat ediyorsun."

Yeşil sakallı jüri üyesi de, "Korkarım seni buradan atmamız gerekecek," dedi ve eliyle alanın çevresindeki muhafızlara işaret etti.

Muhafızlar hemen gelip Muna'yı yaka paça alanın kenarına çektiler ve yarışma başladı. İlk yarışmacı uzun boylu genç bir öğrenciyli. Henüz alanın ortasına gelmiş ve kendisini tanıtmaya başlamıştı ki, tam tepesinde minik bir bulut belirdi ve yarışmacının üzerine sağanak

halinde limonata yağmaya başladı. Herkesin bakışları Muna'ya çevrildi. Muna kimseye aldırış etmeden, bakışlarını buluta dikmiş, gülümseyerek oturuyordu.

Kırmızı sakallı büyücü, "Çabuk uzaklaştır şu bulutu buradan!" diye bağırdı.

Muna, "Beni yarışmaya almazsanız asla," diye sakın bir sesle cevap verdi.

Bunun üzerine yaşlı büyücü elindeki değneği buluta doğru çevirdi ve limonata yağmuru kesildi. "Pekâlâ, yarışma tekrar başlasın!" Ne yazık ki yarışmacı ıslak ve yapış yapıştı. Üstelik büyücü değneğini kıpırdatır kıpırdatmaz yağmur yeniden başlıyordu.

Yeşil sakallı büyücü, "Sen git yıkan," dedi yarışmacıya. "Sıra kimdeyse o gelsin."

Parlak elbiseler içinde yakışıklı bir genç çıktı ortaya, ama o da daha ağzını açar açmaz etrafı turuncu bir duman kapladı, göz gözü görmez oldu. Etraf dumana boğulmuş olduğundan hangisi olduğunu kestirmek olanaksızdı, ama büyücülerden biri, "Muna, kes şu saçmalığı!" diye haykırdı.

"Hayır, beni yarışmaya almazsanız asla!"

Az sonra turuncu duman dağıldı. Yeşil sakallı büyücü kollarını iki yana açmış kıpırdamadan duruyor, belli ki Muna'nın büyüünü tesirsiz hale getiriyordu. İkinci yarışmacı da, güzelim giysilerinin turuncu renk olması üzerine moralinin son derece bozulduğunu, yarışacak hali kalmadığını söyleyerek ortadan kayboldu.

Üçüncü yarışmacı Muna'nın erkek kardeşinden başkası değildi.

Onun gözükmesi ile birlikte meydanı her renkte binlerce kelebek doldurdu. Kelebekleri kovalamak olanaksızdı, uçuşup duruyor, yarışmanın devam etmesini imkansız hale getiriyorlardı. Kelebeklerden kurtulma işi de mor sakallı büyücüye düşmüştü. O da değneği havada, kelebekleri zapt etmek üzere harekete geçti. Kelebekler ortadan kayboldular kaybolmasına, ne var ki dördüncü yarışmacı bir türlü çağrılmıyordu. Zirajüri üyelerinin üçü de tüm güçleri ile Muna'nın büyülerini etkisiz hale getirmekle meşguldü. Kırmızı sakallı büyücü

değneğini indirir gibi oldu. Limonata damlalarını görünce vazgeçti. Muna'ya dönüp, "İstedğin oldu işte," dedi. "Gösteriyi mahvettin."

Muna, "Niyetimin gösteriyi mahvetmek olmadığını biliyorsunuz," dedi sakın sakın. "Yarışmaya katılmak istiyorum o kadar."

Mor sakallı büyücü, "Pekâlâ," diye söze karıştı. "Bilge Ozi de katılamayacağım söylerse ne diyeceksin?"

"Ozi öyle bir şey söylemedi ki."

"Daha ona sormadık da ondan."

"Soralım o zaman."

Büyücüler, 'Tamam,' dediler. "Eğer Ozi kabul ederse seni yarışmaya alırız. Aksi halde itiraz etmek yok. Anlaştık mı?"

Muna Ozi'nin kararlarına karşı gelmenin hiç de akıllıca olmayacağını biliyordu.

'Tamam,' dedi. "Anlaştık."

"O zaman kes şu saçma büyülerini de gidelim. Kollarım koptu yorgunluktan."

Böylece önde üç yaşlı büyücü ve Muna, arkada her biri ayrı fikirde olan ve sonucu merakla bekleyen ada halkı, Ozi'nin sarayına ulaşip ünlü

bilgenin karşısına çıktılar. Ozi onları dikkatle dinledikten sonra mavi gözlerini büyük bir ilgi ile Muna'ya dikti.

"Görüyorum ki," dedi, "en yetenekli büyücülerimize bile meydan okuyacak kadar hünerlisin. Peki, yarışmayı kazanacak olursan çok çalışmaya hazır mısın? Çünkü Org Bilgesi'ne danışman olmak çok ciddi ve çok zor bir iştir."

Muna, "Dünyada daha çok istediğim bir şey olamaz," diye heyecanla bağırdı. "Emin olun gece gündüz çalışacağım. Ne olur şansımı denememe izin verin!"

10

"Pekâlâ, madem öyle yarışmaya katılabilirsin."

Herkesi derin bir sessizlik kapladı. Muna'nın kalbi sevinçten duracak gibiydi. Diğerleri ise şaşkınlıktan dona kalmışlardı, çünkü hiç kimse Ozi'den böyle bir karar beklemiyordu. Org Bilgesi'nin görevi adalarının geleneklerini korumak değil miydi?

Büyücüler hep bir ağızdan, "Ama nasıl olur?" diye bağırdılar.

Kırmızı sakallı büyücü arkadaşlarını susturduktan sonra Ozi'ye döndü. "Sevgili bilgemiz," dedi. "Kararlarınıza

saygımız sonsuz, biliyorsunuz. Ama bir kadının danışmanlarınız arasına katılmasına nasıl izin veririz?"

Ozi, "Niçin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çünkü kadınlar danışman olamazlar. Karar verme yeteneği erkeklere özgüdür. Kadınların da başka yetenekleri var tabii. Ama karar vermek..."

"Olanaksız bu!"

"Binlerce yıllık tarihimizde hiçbir örneği yok bunun."

"Nasıl kanıtlayabilirsiniz bize bir kadının bu işte başarılı olabileceğini?"

"Evet, nasıl kanıtlayabilirsiniz?"

Ozi onları duymuyordu bile. Heyecan ve öfkeden yanakları al al olmuş, gözlerini Muna'nın onun cevabını bekleyen endişe dolu yüzüne dikerek derin bir sessizliğe gömülmüştü. Sessizlik uzadıkça uzadı. Kalabalık huzursuzlukla kıpırdanmaya başladı.

"Demek bir kadının karar vermeyi ve Ozi'ye danışmanlık yapmayı başarabileceğini kanıtlamamı istiyorsunuz."

Ozi yavaşça ayağa kalktı, sakalını hızla çekti. Herkesin hayret dolu bakışları arasında

yumuşak hatlı, güzel bir kadın yüzü çıktı ortaya. Başlığını çıkardığında da kestane rengi uzun saçları omuzlarına döküldü.

Kalabalıktan çıt bile çıkmıyordu. Herkes şaşırıp kalmıştı. Ozi'nin o zamana dek hiç duymadıkları gerçek sesi ile irkildiler.

"Nasıl, bu yeterli kanıt mı?"
Büyücüler hep bir ağızdan,

diye bağırıldılar.

"Bu ne demek?"

Ozi, "Aslında çok basit," diye cevap verdi. "Babamın tek

çocuğu bendim. Başka çocuğu olmayacağını anlayınca Org Bilgeleri soyunun sona ermesindense, bilgilerini bana aktarmaya karar verdi. Ama geleneklere karşı çıkmayı göze alamadı. Böylece yıllardır adamızı ben, erkek kılığında yönettim. Kararlar aldım, kanunlar yaptım. Hepiniz de memnun ve mutluydunuz. Benden bir kadının danışman

olabileceğine kanıt istediniz. Şimdi söyleyin bakalım, sevgili bilgenizin kendisi bir kadınken danışmanları arasına bir

kadının katılmasına izin vermesi çok mu tuhaf?"

Büyücüler ne söyleyeceklerini şaşırdılar, verecek bir karşılık bulamadılar.

Ozi'nin açıkladığı bu müthiş sır adayı kısa süren bir yönetim bunalımına soktuysa da o zamana dek bilgelerine güvenmiş, onu saymış ve sevmiş olan halk durumu çabucak kabullendi. Büyücülere de olup bitenlere kendilerini alıştırmaktan başka çare kalmadı. Muna da yarışmaya katıldı tabii.

Aradan yıllar geçti ve Org Adası yaşamını okyanusların ortasında tek başına sürdürmeye devam etti ama yine de adada her şeyin aynı kaldığı söylenemez. Ozi evlendi ve bir kızı oldu, şimdi adayı o yönetiyor. Muna ise herkesten saygı gören bir danışman olarak sürdürdü hayatını.

Her bahar yapılan

geleneksel bahar şenlikleri de hâlâ yapılıyor, ama artık büyü yarışmasına katılmak için erkek, pasta, börek, çörek yarışmasına katılabilmek için de kız olmak gerekmiyor. Her isteyen katılabiliyor yarışmalara.

KIRKAYAK, ARTIK yalınayak yürümek istemiyordu. Bir ayakkabı dükkanına gitti: "Kırk ayakkabı istiyorum," dedi. Satıcı kız:

"Yirmi çift ayakkabımız var," diye yanıt verdi. "Çok güzel!" diye bağırdı Kırkayak,

"hepsini satın alıyorum."

"Ama çok çeşitli ayakkabılardır."

"Daha iyi," diye bağırdı yine, "getiriniz!"

Satıcı kız ayakkabıları getirmeye başladı.

Çizmeler,

Yürüyüş ayakkabıları,

Terlikler,

Kayak ayakkabıları,

Lastik çizmeler,

Yüksek topuklu ayakkabılar,

Bale

ayakkabıları,

Keçe terlikler,

Sandaletler,

Takunyalar,

Potinler...

Hepsini

giymesi için

uzunca bir

zaman

gerekiyordu. Satıcı kız da yardım etti. Sonunda Kırkayak kırk ayağına da ayakkabı giymiş oldu. Hepsinin parasını ödeyip, hemen çıktı. Kırk

ayağıyla

Kırkayak,

Ağır ağır basarak,

Takur tukur yere

vurarak,

Şipidak şipidak.

Şap şup,

Lap lup yürüdü...

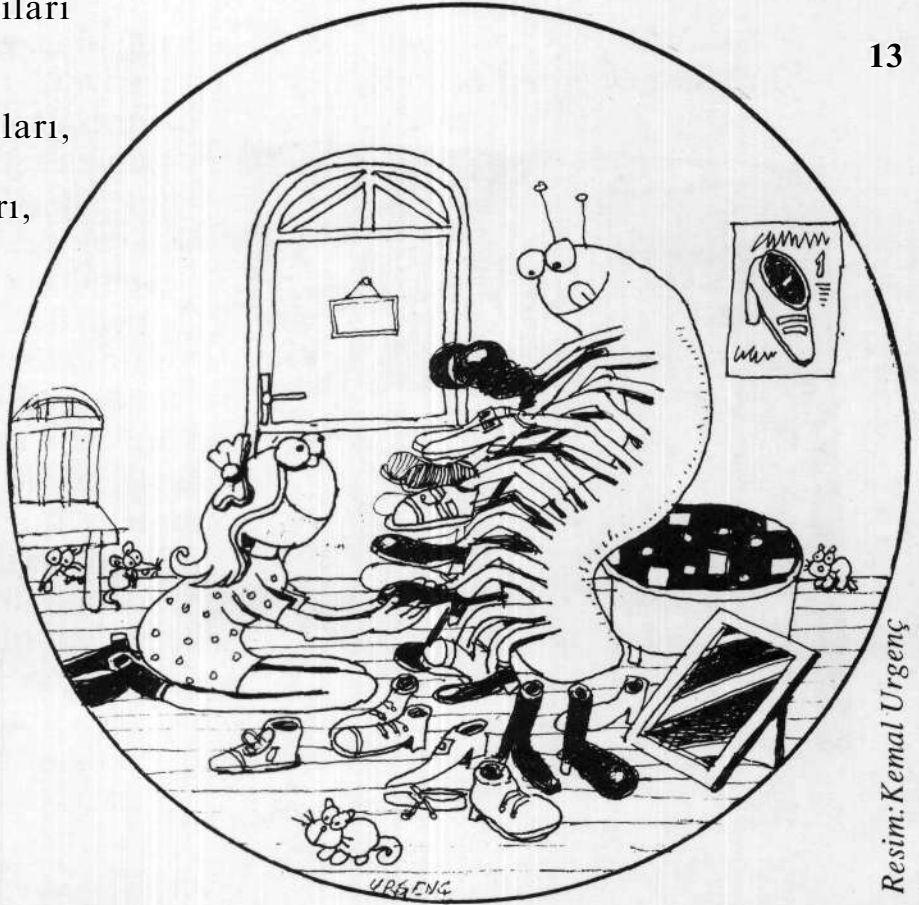
Kim onu gördüyse:

"Tek başına koca bir resmi geçit gibi gidiyor," demekten kendini alamadı.

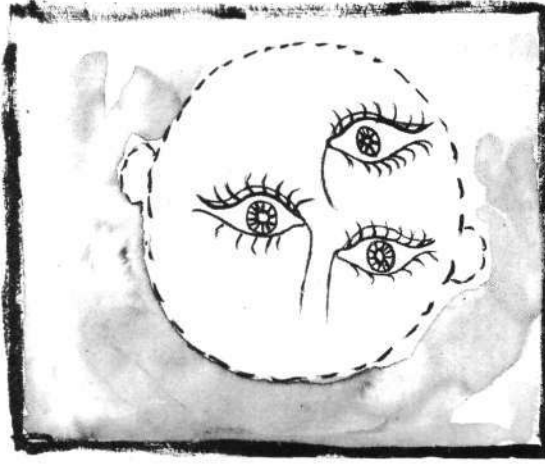
KIRKAYAK

Josef Guggenmos

Türkçesi: Yücel Feyzioğlu

ÜÇ GÖZLÜ

Aytül Akal

ÇOCUK

Resimler: Mitra Reyhani Gadim

14

BİR VARMIŞ , bir yokmuş.
Sıra sıra evlerden birinde, her

şeyden şikâyet eden bir çocuk yaşarmış. Sabah uyandığında, "Keşke daha uyanma- saydım," diyerek güne başlar, akşam yeniden yatana kadar hep, "Keşke" ile başlayan cümleler kurarmış. "Keşke bugün okul ol- masaydı..." "Keşke bugün en

sevdiğim çizgi film oynasaydı..." "Keşke yeni bir oyuncağım daha olsaydı..." Cümleleri böyle sürüp gidermiş. En çok da, gerçek- leşemeyecek şeyler istermiş. Bu yüzden kimse çocuğu mutlu edemez, kimse onu sevin diremezmiş. Çünkü o, en sevinilecek durumda bile yine, "Keşke" ile kurabileceği cümleler bulabilirmiş.

Bir gün evde televizyon karşısında ders yaparken, kendi kendine, "Keşke üç gözüm olsaydı," diye söylen- miş. "O zaman ders çalışıyor

gibi yaparken, kimseye fark ettirmeden bir gözümle de televizyonu izleyebilirdim."

"İşte buradayım!" demiş bir ses.

Şaşkınlıkla etrafına bakınmış çocuk. Olamaz! Karşısında, elinde sihirli değneği, bir peri kızı duruyormuş. "Benim adım Keşke Perisi," demiş peri. "Adımı o kadar çok tekrarladın ki, sonunda masallar ülkesinden kalkıp geldim işte. Dile bakalım, benden ne dileyeceksin..."

"O kadar çok dileğim var ki! Acaba hangisinden başlasam?" diye karar verememiş önce çocuk. Sonra, en son söylediği dilek gelmiş aklına. "Aa, evet evet! Üç gözüm olsun istiyorum," demiş. "Böylece bir taraftan ders çalışırken, bir taraftan da televizyon izleyebilirim."

"Peki," demiş Keşke Perisi, "artık üç gözün var. Üçüncü gözün saçlarının arasında gizli." Peri birden ortadan kaybolu vermiş.

Çocuk önce düş gördüğünü sanmış. Ama aynanın karşısına geçip saçlarını aralayınca, bir de bakmış, gerçekten üçüncü gözü orada!

Artık ders yaparken üçüncü gözüyle televizyon seyredebiliyormuş. Sınıfta öğretmenini dinliyor gibi yaparken de, pencereden dışarı bakabiliyormuş. İlk günler çok eğleniyormuş. Ama kendini derslerine veremeyip üçüncü gözüyle hep başka şeylerle oyalandığından,

giderek derslerinde başarısız olmaya başlamış. Üstelik arkadaşları da artık onunla konuşmaz olmuş. "Sen bizi dinliyor gibi yapıyorsun ama aklın hep başka şeylerde. Sanki bizi görmüyor gibisin," diyorlarmış. En büyük sorunu ise, gecelermiş! İki gözü

uyurken üçüncü gözü etrafı izlediğinden, çocuk bir türlü uykusunu alamıyormuş. "Keşke üç gözlü olmasaydım!" demiş bir gün. "Öff! Adımı bu kadar sık ağzına almasan olmaz mı? Bak, yine kalkıp gelmek zorunda kaldım," demiş peri, "Taa, nerelerden geldiğimi biliyor musun sen?"

"Evet ama, ben üç gözlü olmaktan vazgeçtim. Üç göz yerine üç elim olsaydı daha iyiydi. O zaman bir elimle ders çalışırken, bir elimle bir şeyler atıştırabilir, üçüncü elimle de uzaktan

kumandanın düğmelerine basabilirim. Aynı anda birçok şey yapabilirim." Keşke Perisi, "Üzgünüm ama gerçekleştirdiğim dilekleri geri alamam," demiş. "Ben ancak sonradan pişman olacağın dileklerini yerine getirebilirim. Adım üzerimde: Ben Keşke

Perisi'yim."

Peri ortadan kaybolmuş. Peri kaybolmuş ama, çocuk bir de bakmış, iki kolunun arasından bir kolu daha uzamış! Yeni kolunu kıpırdatmış, parmaklarını oynatmış. Evet evet, gerçekmiş işte! Artık üç eliyle üç işi birden yapabiliymiş.

Ama sevinci çok kısa sürmüştü. Hangi gözü ile hangi elini takip edeceğini şaşırdığından, sık sık yanlışlıklar yapıyormuş. Bir keresinde, defterine ödevlerini yazacağı yerde televizyonda izlemekte olduğu çizgi film kahramanlarının konuşmalarını not etmiş. Bir başka sefer, cips atıştırdığı elini ağzına götürmek yerine, o sırada öbür eliyle tuttuğu uzaktan kumandayı ısırmış. Dikkati iyice zayıflamış. Artık dersleri, en tembel çocuğunki kadar kötüymüş. "Belki de üç kol istemek hataydı," diye düşünmüş çocuk. "Keşke üç

bacaklı olmayı isteseydim. O zaman bütün arkadaşlarımdan hızlı koşabilir, çabuk yorulmaz ve bütün oyunlarda ben kazanırdım. Arkadaşlarım beni kendi takımlarına almak için yarışarlardı."

"Beni bu kadar sık çağırmamanı söylemiştim sana," demiş bir ses. 'Yolum çok uzun. Şimdi ne istiyorsun?' Keşke Perisi'ymiş bu! "Ben üç gözlü, üç kollu olmak istemiyorum. Üç ayaklı olmak istiyorum," demiş çocuk.

"Söylemiştim! Dilekleri geri alamam," deyip kaybolmuş peri.

Ama çocuk bir de bakmış, iki bacağının yanında bir bacak daha! Artık üç bacaklıymış. Eyvah! Üçüncü ayağına ayakkabı nasıl bulacak? Bunu hiç düşünmemişti işte. Neyse, ayağına başka bir ayakkabısının tekini geçirip okul çantasını almış ve okuluna yollanmış.

Ama işler hiç de sandığı gibi olmamış. Koşarken sık sık üçüncü ayağına takılıp düşüyor, yorulduğunda da üç ayağı birden yoruluyormuş. Okul takımından da pek

çabuk çıkarılmış. Üç gözlü çocuk hayatından hiç memnun değilmiş. "Keşke başıma bu işleri açmasaydım," diye söylenmiş kendi kendine.

"Öff, yine mi sen! Beni çağdırmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" demiş Keşke Perisi, "yoksa şimdi de fazladan kulak ya da ağız mı isteyeceksin?"

"Hayır hayır!" diye bağırarak çocuk, "ben artık normal bir çocuk olmak istiyorum. İki gözlü, iki kollu, iki bacaklı... İyi notlarımı ve arkadaşlarımı da geri istiyorum."

"Bunu benden isteme," demiş peri. "Daha önce de söyledim ya, ben ancak pişmanlık duyacağın dileklerini yerine getirebilirim. Gerçekleşmiş dilekleri geri alamam."

"Peki ama ben ne olacağım? Eski halime nasıl döneceğim?" demiş çocuk üzüntüyle.

"Sihirli kelimeyi bulursan, eski haline dönebilirsin," demiş peri.

"Sihirli kelime mi?" diye sevinçle bağırarak çocuk. "Çabuk bana sihirli kelimenin ne olduğunu söyle."

"Olmaz," demiş peri, "sihirli kelimeyi sen bulmalısın.

Ancak o zaman işe yarar."

Peri ortadan kaybolmuş. Üç gözlü, üç kollu, üç bacaklı çocuk öylece kalakalmış. Şimdi ne yapacak? Aynada kendini incelemiş. "Ne kadar açgözlü davranmışım. Ne vardı böyle şeyler isteyecek?" demiş. "Ama ya fazladan bir burun, bir kulak, hattâ bir kafa daha

18

isteseydim?.. İyi ki daha fazla açgözlülük yapmamışım!"

"Beni ne zaman çağıracağımı hep merak ediyordum. Sonunda sihirli kelimeyi buldun işte," demiş tatlı bir ses. Çocuk bir de bakmış, sihirli değneğiyle bir peri! Ama bu Keşke Perisi değil. "Sen kimsin?" diye sormuş çocuk periye.

"Ben İyi ki Perisi'yim. Benim adımı söylemeydi o kadar uzun zaman olmuştu ki... Neyse sonunda adımı hatırladın!"

"İyi ki geldin!" demiş çocuk periye. "Ben eski halime

dönmek istiyorum."

İyi ki Perisi yıldızlı değneğini şöyle bir sallayıp, "İşte oldu!" demiş, "artık eski haline döndün. Bundan böyle benim adımı çok sık kullan. Mutluluğun sihirli kelimesi bu!" demiş.

Peri ortadan kaybolmuş. Ama çocuk perinin adını hiçbir zaman unutmamış. O günden sonra hep, "İyi ki!" ile başlayan cümleler kurmuş.

Fındıkfarezi

MAKSİMİLYEN'İN PAÇALI DONU

Tolga Koray
İstanbul

Uçan kurşunlar adına ki ben bu olayı sizlere anlatıyorum. İki önce size kendimi takdim edeyim. Ben ünlü milyoner Maksimilyen'in en değerli paçalı donuyum. Gülmeyin lütfen, ben daha bir buçuk aylığım, alınırım.

Şimdi size hayat hikâyemi anlatacağım. Ben çok değerli ve pahalı işlemleri olan bir donum. Maks beni aldığı zaman 1 280\$'dım. Bütün büyük boy donlar, Maks'ın onları almasını sabırla beklerdi. Çünkü herkes onu koca kaçalı olarak bilirdi. Beni imal eden kişi, beni alıp Maks'a gösterdiğinde çok şaşırdım. Ben küçük boydum. Maks beni aldı ve ertesi gün bir baloya giderken giydi. Balo çok kalabalıktı ve herkes Maks'a bakıyordu. Balodan erken çıkan Maks eve döndü ve televizyon izlemeye başladı. Televizyonda korku filmi olarak Jaws vardı. Adam öyle bir korktu ki altına işedi. Ben o kadar sinirlenmişim ki paçalarımı bir sıktım, Maks bi de ona bağırdı. Beni çıkardığında bacaklarında paçalarımın izi kalmıştı. Bundan sonra her kuru temizlemeciye gittiğimde imalathanedeki arkadaşlarımla buluşmaya başladım. Meğersem aralarında en zengin benmişim.

Neyse, şimdi size hayatımın en heyecanlı günlerini anlatacağım. Bir balo çıkışı, Maks bir mafya ajanı tarafından vuruldu. Hem de tam kışından. Tabii bu sayede her tarafım kana bulandı ve arkamda bir delik açıldı. Maks'i hastaneye götürdüler ve beni de çöpe. Maks son anda beni çöpe atılmaktan kurtardı. Meğersem olay şuymuş. Ben, beni yapan adamın en değerli donuymuşum. O adam ölünce bütün donların fiyatı birden arttı. Ben 1280 dolarken, 10.000 dolar olmuşum. Herkes beni almaya çalıştı. Maks'ın evi yüz kırk kez soyuldu ama kimse beni elde edemedi. Hattâ Maks'i kaçırıp ölümle tehdit ettiler. Beni nereye saklamış biliyor musunuz? Beni çocuğuna vermiş ve oğlu da beni giymeye başlamış.

DÜNYA'NIN DİLEĞİ

Erman Çolak /Kdz. Ereğli

O gün Sosyal Bilgiler Dersi'nde, "Dünyamız" ı işlemiştik. Öğretmenimiz konu sonunda, "Çocuklar, ne yazık ki yaşlı dünyamız artık hasta. Onu kurtarmak bizim elimizde. Eski sağlığına kavuşması için onu korumalıyız. Bu büyük küçük hepimizin görevi..." demişti.

Akşam evde elimdeki dünya küresine bakarken, tüm varlığımla dünyanın bir parçası olduğumu hissettim. Yatmadan önce küreme bir kez daha bakarak, "Seni koruyacağım güzel dünyamız... Buna bütün insanların inanması gerek. Çünkü bu yaşamın devamı için gerekli," diyerek uykuya daldım. O gece düşümde yine dünya küresi elimdeydi. Ama nedense rengi kararmış, mavilikler, yeşillikler, kahverengi dağlar bile seçilmiyordu. Neden böyle olduğunu düşünürken bir inilti duyarak şaşkınlığım arttı. Bu ses de neydi böyle? İşte o an dünya kürem dile geldi. "Duyduğun iniltiler benden geliyor Ermancığım. Artık yaşlandım. Her yanıma yara bere içinde ve hastayım. Korkarım eskisi gibi insanların yaşamasına uygun olamayacağım. Durumum gün gün kötüleşiyor. Aslında belki daha milyarlarca yıl insanlık için uygun bir yaşam kaynağı olurdum, bu benim görevimdi zaten. Ben görevimden vazgeçmedim. Üzülerek söylüyorum ki, her şeyimi verdiğim insanlar korunmam için kendilerine düşen görevi yeterince yapamadıklarından, bugün bu haldeyim ve gelecekte umutsuzum. Şu an neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum..."

Yanıtlamama fırsat vermeden devam etti. "İstersen varoluşumun başından başlayayım öyküme. Bugün öğretmeninin anlattığı gibi yaklaşık 5 milyar yıl önce sizlerin yaşamı için doğdum. İnsan ömrü için büyük bir yaş ama insanlık için genç bile sayılırım. Yaşıtlarım olan gezegenler bugün hâlâ sağlıklı. Çünkü onları zehirleyebilecek yaşam savaşı veren insanları yok... Neyse, çocukluğum temiz ve sağlıklı geçti. Hattâ bana pırıltılı rengimden dolayı, "Mavi Gezegen" adı takıldı. Masmavi sularım ve temiz havamla hak etmiştim bunu. Tüm varlığımla, canlılarımla mutluydum. Bütün nimetlerimi insanlığa sunmuştum. Ama insanlar yıllar geçtikçe verdiklerimle yetinmeyip, fabrikalar kurdular. Buna karşı değilim tabii. Onların rahatlığı için gerekliyse yapılmalı. Yalnız, beni kirletmeyecek önlemleri alarak. Bu konuda titiz davranmadılar. Onlar için gerekli havamı ve suyum acımadan kirlettiler. Ormanlarımla karşı koymak istedimse de, yeşil elbiselerimi çıkarttılar, yakttılar, çıplak bıraktılar beni. Atmosferim çok kızdı ve ceza vermek için parçalanarak delikler açmaya

başladı gövdesinde. Dostum güneş, artık sıcak değil kızgın bakıyor... Sonra bombalar ve savaşlar geldi peş peşe. Doğrusu dayanmak zordu. Kendilerini de beni de üzdüler, üzüyorlar hâlâ. Şimdi hastayım. Kendimi tedavi edecek gücüm de kalmadı. Bundan sonrası sizlere kaldı. Tüm çareler yok olmadan, birlikte ölüme koşmadan kurtulmalıyız kötü sondan... Sizler benimle varsınız. Bunu asla unutmayın..."

"Haklısın haklısın," derken uyandım. Düşümde gerçeği görmüştüm. Okuluma gitmek üzere hazırlanırken çalışma masamın üstünde duran dünya küreme dönüp, birlikte sağlıklı bir yaşam için söz vermeyi unutmadım.

Artık biliyorum ki; "Yaşadığımız dünya, yaşanabilecek tek dünyadır." Onu koruyalım...

SUNA'NIN GÜNLÜĞÜ

Şencan Suiçmez *I Ankara*

Suna odasını temizlerken, kitaplığındaki kitapların arasında günlüğünü buldu. Ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Birden gözüne bir anısı çarptı. Ve okumaya başladı.

SÜRPRİZLERLE DOLU BİR CUMARTESİ GÜNÜ

O sabah erkenden uyandım. Kahvaltımı yaptıktan sonra biraz ders çalıştım. Annem ve babam araba yıkamak için dışarıya çıktılar. Kardeşim Barış'ı uyuttum. Biraz sonra kardeşim uyandı. Tuvaletini yaptırdım. Üstünü giydirdim. Biraz sonra annem ve babam geldi. Hep birlikte dışarı çıktık. Çocuk parkına girdik. Bir saat sonra annem:

"Haydi gidelim artık. Yağmur yağacağa benziyor," dedi. Biz kalmakta ısrarlıydık. Gerçekten biraz sonra gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı. Herkes yolun karşısındaki çiçekçiye girdi. Annem oradaki amcaya, "Bu şemsiyeyi tutan kalaslar sağlam mıdır?" diye sordu. Amca, "Sağlamdır," dedi. Tam bu sırada o kalaslardan biri annemin sırtına düştü. Annem kalabalığı yararak, "Çekilin çekilin! Gidelim surdan." dedi. Daha sonra süpermarket'e girdik. Nihayet alışverişimiz bitti. Ve arabayla halamlara gittik. Televizyondaki "Uçurtmayı Vurmasınlar" filmini izledik. Ve eve gittik.

Şuna'yı anılarını okumak mutlu etti. Daha sonra, "Günlük tutmak ne güzel," dedi. Ve günlüğüne sımsıkı sarıldı.

BAHAR GELDİ

Çiçekler açınca
Sokaklar aydınlanınca
İçim sevinç dolunca
Anlarım bahar geldi.

Kuşlar ötmeye
başlayınca
İnsanlar dışarı çıkınca
Sevinçler bir olunca
Anlarım bahar geldi.

Şebnem Burcuoğlu
İstanbul

KIRMIZIFARE

Bir dergiyle tanıştım,
Dopdolu şiir, masal, hikaye
Bambaşka bir dünya o,
Adı KIRMIZIFARE!

Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi
Hiç yok bir eşi benzeri
Mutlu edersin beni,
Canım KIRMIZIFARE!

Her ay yolunu gözlerim
Seni ne çok severim,
Nice bayramlar dilerim,
Dostum KIRMIZIFARE!...

Nevâ Öztulga
İstanbul

KARPUZ

Ben yeşil kabuklu bir karpuzum
İç i sır dolu kapalı kutuyum
Baldan tatlı,
Hem çekirdekli, hem suluyum.
Kavun can kardeşimdir benim
Kışın uyur, yazın sokağa çıkarım

Kapımı çalarsanız tak tak diye,
Kırmızıysam açarım!

Sinan Eyidoğan
İstanbul

Onu Seviyorum... (7)

Fatih Erdoğan

"BENİM DOĞUM günüm çoktan geçti," diyorum Ender'e. "Aaa, niye hiç haberimiz olmadı?" diye çıkışıyor Ender. Nil'in doğum günü yarın. Parti verecekmiş. "Seni de çağırmadı mı?" diye soruyor Ender. Hemen, "Çağırmadı," diyemiyorum. "Henüz görüşmedik ki..." diye geçiştiriyorum. İçimde bir korku. Yo, hayır bir değil, iki korku... Biri: Ya çağırmazsa?.. Öteki korkum: Ya çağırırsa?

Uzaktan Nil beliriyor. Buraya mı geliyor? Ya çağırırsa... Ne diyeceğim? Yavaşça doğrulup arka sıralardan dolaşıyorum. Hemen tuvalete koşuyorum. Aynada kendime bakıyorum. Yüzüm kıpkırmızı. Tuvalette rahatım. O buraya giremez. Elimle saçlarımı düzeltiyorum. Yüzüm kendi rengini buldu. Gülümsüyorum. Nasıldı? Biraz eğilerek... Evet, şöyle... "Benimle dans eder misin?" Karşımda Nil. Oturuyor. Üzerinde forması... Hayır forması değil, partide de formasını giymez ya. Ne giyer? Onu hiç formasız görmedim ki. Onu formasız düşünmeye çalışıyorum. Çıplak? Hayır çıplak düşünemiyorum onu. Vazgeçiyorum. "Benimle dans..." Tuvalette birileri giriyor. Fark ettiler mi? Büyük sınıftan birileri. Hemen çıkıyorum. Okulun kütüphanesine dalıyorum. Boş. Raflara bakıyorum. İçim sıkılıyor. Nil'in beni çağırmasını istiyorum, ama çağırmamasını da istiyorum. Çağırırsa ne yapacağımı bilmiyorum çünkü. Parti? Partiye gitmedim ben hiç. Partide ne yapacağımı bilmiyorum. Dans etmeyi de bilmiyorum. Hem hediye almam gerekir Nil'e. Ne alacağım? Ne alınır? Ya gülünç bir şey alırsam?.. Hediyeği nasıl vereceğim? Eline mi vereceğim? Yoksa masanın üstüne öylece bırakacak mıyım? Ama hediyeği benim aldığımı nerden bilecek? İçine adımı mı yazmalıyım? "Sevgili Nil, doğum günün kutlu olsun..." Zil çalıyor. Sınıftan içeri giriyorum. Ders süresince rahatım. Nil ile sıralarımız birbirinden uzak. Benimle konuşamaz. Partisine davet edemez örneğin. Bütün ders boyunca ders bitiminde ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Ara sıra ona bakıyorum. Dikkatle tahtaya bakıyor. Güneş yüzüne vuruyor. Turuncu pembe parlıyor yüzü. Onu seviyorum...

Dersin son dakikaları yaklaşıyor. Ne yapacağım? Birazdan yanıma gelirse, "Yarın doğum günüm... Partime gelir misin?" derse? Ne diyeceğim ona? Senin için her yere gelirim.. Ama... Peki ya hiç davet etmezse? Sıramın içine büzülüyorum. Karnım ağrıyor. Zil çalacak... O gelecek... Gözlerim kararıyor... Midem... Öğretmenin bana doğru geldiğini görüyorum en son. "Ne oldu sana?" Sıra arkadaşım yerinden sıçırıyor. Onun da üstü başı batıyor çünkü. "Kustu öğretmenim," diyor.

Bütün hafta sonunu yatakta geçiriyorum. Pazartesi günü Nil yanıma geliyor. "Geçmiş olsun," diyor. "Hastalanmasaydın partime çağıracaktım seni."

(Winnie the - Pooh)

CHRISTOPHER ROBIN KUZUY KUTBU'NU KEŞFEDİYOR

A.A. Milne

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

Resimler: E. H. Shepard

24

Bir sabah Pufpuf Ayı, ormanının öbür ucuna gidip, o gün Christopher Robin'in Ayılarla ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istedi. O sabah, kahvaltıda (Üzerine azıcık marmelat sürülmüş bir iki bal peteğinden oluşan basit bir kahvaltı) yeni bir şarkı düşünmüştü. Şöyle başlıyordu:

"Hey Hey Çok Yaşa, deyin Ayı'ya"

Buraya gelince kafasını kaldırdı ve kendi kendine şöyle düşündü: "Bir şarkı için çok güzel bir başlangıç, ama ya ikinci mısra?" İki üç kez, "Hey hey," diye söylemeyi denedi, ama pek yararı olmadı. "Belki de," diye düşündü, "Vay Vay

Çok Yaşa, deyin Ayı'ya' desem, daha iyi olur." Şarkıyı böyle söyledi...daha iyi olmadı. "Pekâlâ," dedi, "ilk mısrayı iki kere söylerim ve belki de çok hızlı söylersem, daha üzerinde düşünmeden kendimi üçüncü ve dördüncü mısraları söylerken bulurum. Ve de İyi bir Şarkı olur. Şimdi bakalım:

Hey Hey Çok Yaşa, deyin Ayı'ya!

Hey Hey Çok Yaşa, deyin Ayı'ya!

İster yağmur yağsın, ister lapa lapa kar,

Buruncuğumun üstünde bir sürü bal var.

İster kar yağsın, ister erisin karlar,

Cici pençelerimin arasında

ne çok bal var.

Hey Hey Çok Yaşa, deyin
Ayı'ya!

Hey Hey Çok Yaşa, deyin
Pufpufa!

Ve bir şeyler yiyeceğim, çok
yakında

Bu şarkıyı o kadar beğendi
ki, Orman'ın öbür ucuna
kadar, tüm yol boyunca bu
şarkıyı söyledi. "Bu şarkıyı
daha fazla söylersem eğer,"
diye düşündü, "birazcık bir
şeyler yeme zamanı gelecek ve
son mısra doğru olmayacak."
Bu düşünceyle şarkının
yalnızca melodisini
mırıldanmaya başladı.

Christopher Robin, kapısının
önünde oturmuş, Büyük
Çizmeler'ini giyiyordu. Büyük
Çizmeler'i görür görmez,
Pufpuf bir Macera'ya
gireceklerini anladı ve Her
Şeye Hazırmış görüntüsü
vermek için, burnunun
ucundaki balı pençeleriyle
silip, kendine çekidüzen verdi.

"Günaydın Christopher
Robin," diye bağırdı.

"Günaydın Pufpuf Ayı. Bu
çizmeyi giyemiyorum."

"Çok kötü," dedi Pufpuf.

"Acaba rica etsem, bana
yaslanabilir misin, çünkü

çizmeleri o kadar çok
çekiyorum ki, geri
yuvarlanıyorum."

Pufpuf yere oturdu,
ayaklarını yere bastırdı ve
Christopher Robin'in sırtına
iyice yaslandı ve Christopher
Robin Pufpufa iyice yaslandı
ve çizmeleri ayağına girinceye
kadar çekti, çekti.

"İşte oldu," dedi Pufpuf,
"şimdi ne yapıyoruz?"

"Bir sefere çıkıyoruz," dedi
Christopher Robin, kalkıp
üstünü başını silkelerken,
"Teşekkürler, Pufpuf."

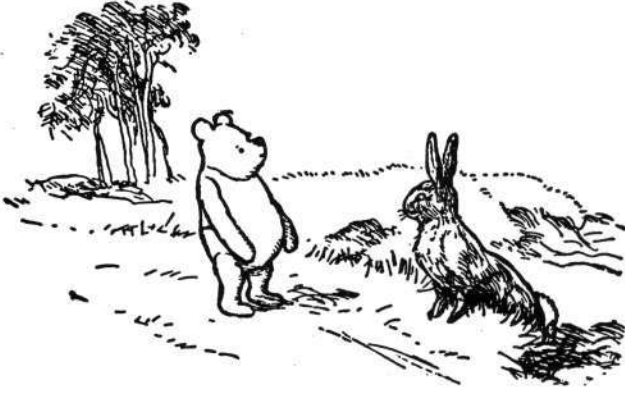
"Bir tefere mi çıkıyoruz?"
dedi Pufpuf hevesle, "daha
önce hiç çıkmamıştım. Bu
teferle nereye gidiyoruz?"

"Sefer, aptal ayıcık. F harfi
ile yazılıyor."

"Oh!" dedi Pufpuf,
"biliyorum." Aslında
bilmiyordu.

"Kuzey Kutbu'nu
keşfedeceğiz"

"Oh!" dedi Pufpufyeniden,

"nedir bu Kuzey Kutbu?" diye sordu sonra.

"Yalnızca keşfedilecek bir şey," dedi Christopher Robin kayıtsızca, o da pek emin değildi.

"Oh! Anlıyorum," dedi Pufpuf, "keşfederken, ayılar bir işe yarar mı?"

"Tabii yararlar. Tavşan, Kangu ve diğerleri de. Bu bir Sefer. Sefer demek şu demek, herkesin uzun bir sıra olması. En iyisi, ben tüfeğimi hazırlarken, sen diğerlerine haber ver. Ve hepimiz Erzak getirmeliyiz."

"Ne getirmeliyiz?"

"Yiyecek şeyler."

"Ya!" dedi Pufpuf mutlulukla, "ben de Erzak dedin sanmıştım. Ben gidip onlara haber vereyim." Ve yola

koyuldu.

İlk rastladığı kişi Tavşan'di.

"Merhaba Tavşan," dedi, "oradaki sen misin?"

"Diyelim ki değilim," dedi Tavşan, "ve neler olacağını görelim."

"Sana bir mesajım var."

"Ben ona iletirim."

"Christopher Robin ile birlikte bir tefere çıkıyoruz."

"Çıktığımız şey neye benziyor?"

"Sanırım bir tür bir kayak."

"Haa, o tür."

"Evet. Ve Kutup gibi bir şey keşfedeceğiz. Yoksa şurup muydu? Her neyse onu keşfedeceğiz."

"Keşfedeceğiz, değil mi?" dedi Tavşan.

"Evet. Ve hepimiz yanımızda Er., yiyecek bir şeyler getirmeliyiz. Eğer yemek istiyorsak tabii. Şimdi ben Domuzcuk'a gidiyorum. Kangu'ya sen haber ver, olur mu?"

Tavşan'ın yanından ayrılıp, hızla Domuzcuk'un evine koştu. Domuzcuk, evinin önünde yere oturmuş, çok mutlu bir şekilde bir pamukçuk çiçeğini üflüyor ve dilek diliyordu. Pamukçuk çiçeğini bir defada

üfleyemediği için, dileği
gerçekleşmeyecekti. Tam,

acaba ne dilemiştim diye
düşünür ve iyi bir şey
olmamasını umarken, Pufpuf
geldi.

"Oh! Domuzcuk," dedi
Pufpuf heyecanla, "bir tefere
çıkıyoruz, hepimiz,
yiyeceklerle. Bir şey keşfetmek
için."

"Ne keşfetmek için?" diye
sordu Domuzcuk, endişeyle.

"Oh! Yalnızca bir şey."

"Saldırgan bir şey mi?"

"Christopher Robin saldırgan
olduğunu söylemedi. Yalnızca
içinde F harfi olduğunu
söyledi."

"Korktuğum onların
boyunları değil," dedi
Domuzcuk içtenlikle,
"korktuğum dişleri. Ama, eğer
Christopher Robin de
geliyorsa, hiç bir şeyden
korkmam."

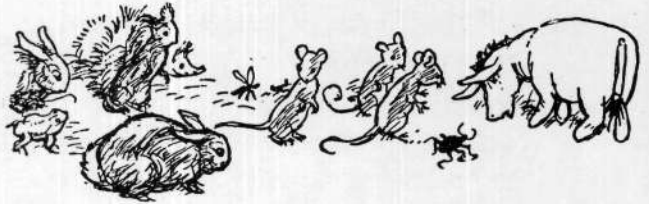
Kısa bir süre içinde, hepsi
ormanın öbür ucunda
hazırdılar ve Tefe başladı.

Önce Christopher Robin ve
Tavşan geldi, sonra Domuzcuk
ve Pufpuf, sonra Kangu ve
cebinde Ru, sonra Baykuş,
sonra Aahia, ve sıranın
sonunda Tavşan'ın tüm
arkadaş-ve-akrabası.

"Onları ben çağırmadım,"
diye açıkladı Tavşan
kayıtsızca, "kendileri geldiler.
Hep böyle yapıyorlar. En
sonda yürüyebilirler,
Aahia'dan sonra."

"Diyeceğim şu," dedi Aahia,
"düzeni bozar bu. Ben bu
Te...şu Pufpuf un dediği her
neyse, ona katılmak
istemedim. Sırf sizi memnun

27

etmek için geldim. Ama işte
burdayım ve bu Tef...şu
konuştuğumuz şeyin sonunda
olacaksam, bari sonunda
olayım. Ama, birazcık
dinlenmek için her
oturduğumda, Tavşan'ın yarım
düzine arkadaş-ve-akrabasını
itelemek zorunda kalacaksam,
o zaman bu bir Tefe...her

neyse işte olmaz, yalnızca Kargaşa olur. Benim diyeceğim bu."

"Ben Aahia'nın demek istediğini anladım," dedi Baykuş, "bana sorarsanız..."

"Ben kimseye sormuyorum," dedi Aahia, "ben yalnızca herkese anlatıyorum. Gidip Kuzey Kutbu'nu arayabiliriz veya burada Yağ Satarım Bal Satarım oynayabiliriz. Benim için fark etmez."

Sıranın başından bir ses geldi.

"Haydi!" diye bağırdı Christopher Robin.

"Haydi!" diye bağırdı Pufpuf ve Domuzcuk.

"Haydi!" diye bağırdı Baykuş. "Başlıyoruz," dedi Tavşan, "ilerlemeliyim." Ve Christopher Robin'le, hızla Sefer'in başına

yürüdü.

"Pekâlâ," dedi Aahia, "gidiyoruz. Ama Beni Suçlamayın."

Böylece Kuzey Kutbu'nu keşfetmek üzere yola koyuldular. Yolda, Pufpuf dışında hepsi şundan bundan sohbet ettiler, Pufpuf bir şarkı düşünüyordu.

"İlk kıtası şöyle," dedi Domuzcuk'a, tamamladığında.

"Neyin ilk kıtası?"

"Şarkımın."

"Ne şarkısı?"

"Benim şarkımın."

"Hangisi?"

"Domuzcuk, eğer dinlersen duyacaksın."

"Dinlemediğimi ne biliyorsun?"

Pufpuf bu soruya bir cevap veremedi, bu yüzden şarkısını söylemeye başladı.

Kuzey Kutbu'nu keşfedeceklerdi, kimler mi?

Baykuş, Domuzcuk, Tavşan ve diğerleri

"Yalnızca keşfedilecek bir şey," dedi

Baykuş, Domuzcuk, Tavşan ve diğerleri

Aahia, Christopher Robin ve Pufpuf Ayı

Ve Tavşan'ın tüm arkadaş-

ve-akrabası

Hiçbiri bilmiyordu, bu Kutup neredeydi

Hey hey çok yaşa Baykuş, Domuzcuk ve diğerleri

"Hişşt!" dedi Christopher Robin Pufpuf a, "şimdi çok Tehlikeli bir Yer'e geliyoruz."

"Hişşt!" dedi Domuzcuk Kangu'ya.

"Hişşt!" dedi Kangu Baykuş'a, Ru bu arada yavaşça, kendi kendine pek çok kez "Hişşt!" dedi.

"Hişşt!" dedi Baykuş Aahia'ya.

"Hişşt!" dedi Aahia çok kötü bir sesle Tavşan'ın tüm arkadaş-ve-akrabasına ve

"Hişşt!" dedi sıranın sonundaki herkes birbirine, ta ki sıranın en sonundakine varana kadar. Sıranın en sonundaki arkadaş-ve-akraba,

tüm Sefer'in kendisine "Hişşt!" demesine o kadar üzüldü ki,

yerdeki bir çatlağa kafasını gömdü ve tehlike geçene kadar iki gün orada kaldı, sonra hızla eve gitti ve sonra hep, orada teyzesiyle yaşadı. İsmi hamamböceği Hamdi idi.

Yüksek kayalıklarla çevrili bir vadide kıvrılan nehrin kıyısına gelmişlerdi ve Christopher Robin, hemen ne kadar Tehlikeli Bir Yer olduğunu anladı.

"Tam Pusu kurulacak bir yer," diye açıkladı.

"Ne kurulacak?" diye fısıldadı Pufpuf Domuzcuk'a.

"Sevgili Pufpuf," dedi Baykuş küçümseyerek, "Pusu nedir bilmiyor musun?"

"Baykuş," dedi Domuzcuk, ciddi bir sesle, "Pufpuf un fısıltısı çok özel bir fısıltıydı ve senin açıklamaman gerek..."

"Pusu," dedi Baykuş, "bir tür Sürpriz'dir."

"Tam da Pufpuf a açıklamak üzere olduğum gibi," dedi

Domuzcuk, "Pusu bir tür Sürpriz'dir."

"Eğer insanlar birdenbire üzerine zıplarlarsa, bu bir Pusu olur," dedi Baykuş.

"Pusu, insanların birdenbire üzerine zıplamasıdır," diye açıkladı Domuzcuk.

Şimdi taşların üzerine dikkatle basa basa nehirden geçiyorlardı, biraz ilerledikten sonra nehir kıyısında oturup dinlenebilecekleri bir yere geldiler. Bunu görür görmez, Christopher Robin, "Dur!" diye bağırdı ve hepsi oturup dinlendi.

30

"Yanımızda çok fazla şey taşımamak için," dedi Christopher Robin, "Erzaklarımız'ı şimdi yemeliyiz."

"Neyimizi yemeliyiz?" dedi Pufpuf.

"Getirdiğimiz şeyleri," dedi Domuzcuk, işe koyularak.

"İyi fikir," dedi Pufpuf ve o da işe koyuldu.

"Hepinizin yiyeceği var mı?" diye sordu Christopher Robin, ağzı dolu dolu.

"Benim dışımda herkesin var," dedi Aahia, "her zamanki gibi." Çevresine üzgün bakışıyla baktı ve, "Sanırım kimse kazara devedikeninin

üzerine oturmuyor?"

"Galiba ben oturuyorum," dedi Pufpuf, "off" Kalktı ve

arkasına baktı.

"Oturuyormuşum, öyle düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim, Pufpuf. Eğer onlarla işin bittiyse." Pufpuf un yanına gitti ve yemeye başladı.

"Üzerlerine oturmak onlara yaramıyor, biliyorsun," diye devam etti, hapur hupur yerken kafasını kaldırıp, "bütün canlılıkları gidiyor. Bir dahaki sefere, aklınızdan çıkarmayın hepiniz, Biraz Düşünceli olmak, çok önemlidir, çok şeyi değiştirir."

Yemeğini bitirir bitirmez, Christopher Robin Tavşan'ın kulağına bir şey fısıldadı ve Tavşan, "Evet, evet tabii," dedi ve nehir boyunca biraz yukarı yürüdüler.

"Diğerlerinin duymasını istemedim," dedi Christopher

Robin.

"Gerçekten," dedi Tavşan, önemli bir tavırla.

"Şunu... merak ettim...yalnızca, Tavşan, belki bilmiyorsundur ama neye benzer bu Kuzey Kutubu."

"Eğer," dedi Tavşan, "bana sorarsan..."

"Eskiden biliyordum, yalnızca unu tu vermişim," dedi Christopher Robin kayıtsızca.

"Çok komik," dedi Tavşan, "ben de unu tu vermişim, ama eskiden biliyordum."

"Bence bir kutu bu."

"Öyle olmalı," dedi Tavşan.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sorun şu," dedi Tavşan, "nerede ve nasıl bir kutu bu?"

"Biz de bunu arıyoruz," dedi Christopher Robin.

Diğerlerinin yanına gittiler. Domuzcuk sırtüstü uzanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Ru, nehirde yüzünü ve pençelerini yıkıyordu, bu arada Kangu çevresindekilere, gururla Ru'nun yüzünü ilk defa kendi başına yıkadığını anlatıyordu. Baykuş da Kangu'ya, içinde Ansiklopedi ve Termometre gibi uzun sözcükler olan İlginç bir Öykü anlatıyor, Kangu'ya dinlemiyordu.

"Ben tüm bu yıkanmalara

inanmıyorum," diye söylendi Aahia, "bu yeni kulakların-arkası-da meselesi. Sen ne dersin, Pufpuf?"

"Benim düşündüğüm..." dedi Pufpuf.

Ancak Pufpufun ne düşündüğünü hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz, çünkü hemen ardından Ru'dan ani bir ciyaklama, bir şapırtı ve Kangu'dan bir feryat duyuldu.

"İşte yıkanmanın sonu," dedi Aahia.

"Ru suya düştü!" diye bağırdı Tavşan ve Christopher Robin'le birlikte kurtarmak için nehre koştular.

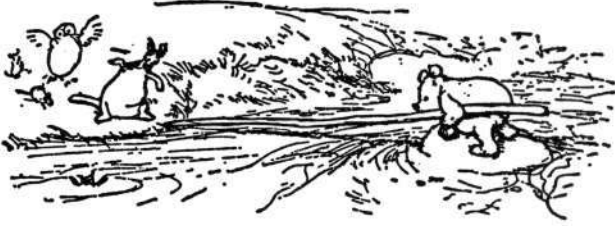
31

"Bak, nasıl yüzüyorum," dedi Ru nehrin ortasında, ama bir

dalgayla tersyüz oldu.

"Ru, canım iyi misin?" diye endişeyle bağırdı Kangu.

"Evet!" dedi Ru, "bak, nasıl yüz...", bir başka dalgayla yeniden tersyüz olmuştu.

Herkes yardım etmek için bir şey yapıyordu. Domuzcuk, birdenbire uyanmış, aşağı yukarı zıplıyor ve, "Ay ay, diyorum ki," sesleri çıkarıyordu. Baykuş böyle Ani ve Geçici Batışlar'da, önemli olanın Kafayı Suyun Yukarısı'nda tutmak olduğunu açıklıyordu. Kangu kıyıda zıplıyor, "Ru canım, iyi olduğundan emin misin?" diye soruyor, Ru da o anda tersyüz değilse, "Bak, nasıl yüzüyorum," diye cevap veriyordu. Aahia gerisingeri dönerek, kuyruğunu Ru'nun düştüğü yerden suya sokmuştu. Kazaya arkasını dönerek, kendi kendine alçak sesle, "Tüm bu yıkanmalar;

kuyruğumu yakala küçük Ru, her şey düzelecek," diye söyleniyordu.

"Tamam Ru, geliyorum," dedi Christopher Robin.

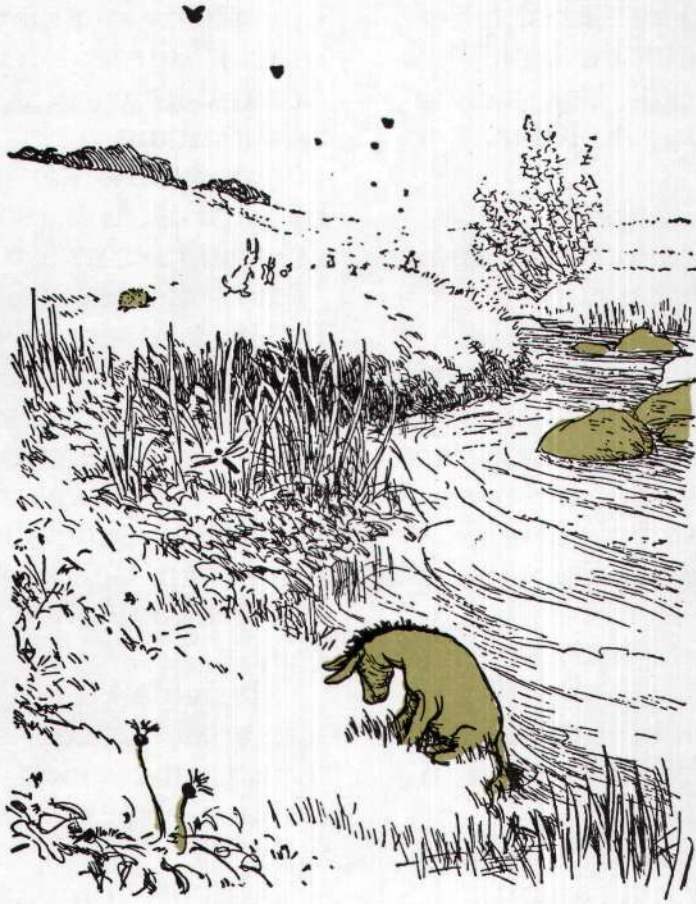
"Arkadaşlar, Ru'ya tutunabileceği bir şey uzatın," dedi Tavşan.

Oysa, Pufpuf uzatıyordu bile. Erzaklarını koyduğu büyük kutuyu almış, bir taşın üzerinden nehre doğru uzatıyordu. O sırada Ru, "Bana bak! Nasıl yüzüyorum," derken bir başka dalga Ru'yu yine tersyüz etti ve doğruca kutunun içine sürükledi.

Ru'nun kutuya girdiğini gören Pufpuf, kutuyu aldı, arkadaşlarının yanına gitti ve Ru'yu kibarca dışarı silkeledi.

"Nasıl yüzdüğümü gördün mü?" diye heyecanla sordu Ru, Kangu onu azarlayıp ovalarken, "Pufpuf, nasıl yüzdüğümü gördün mü? Yaptığıma yüzme denir. Tavşan, ne yaptığımı gördün mü? Yüzdüm! Merhaba, Domuzcuk! Domuzcuk, diyorum! Ne yaptım, düşünebiliyor musun? Yüzdüm! Christopher Robin, nasıl yüzdüğümü gör..."

Ama Christopher Robin dinlemiyordu. Pufpuf a ve

elindekine bakıyordu.

"Pufpuf," dedi, "nereden buldun onu?"

Pufpuf elindeki kutuya baktı, "Gelirken, içine yiyeceklerimi koymuştum," dedi.

"Üzerinde ne yazdığını okuyabiliyor musun?" diye sordu Christopher Robin.

Harflerle arası pek iyi olmayan Pufpuf, çok çetin bir şekilde kaşlarını çatarak uzun uzun kutunun üzerinde ne yazdığını baktı. Christopher Robin, şimdi ıslanmış olmasına rağmen kutunun üzerindeki K, U ve Z harflerini açıkça görebiliyordu, diğer harfler ise çok ıslanmış

oldukları için okunamıyordu.

"Pufpuf," dedi Christopher Robin çok ciddi bir sesle, "Sefer sona erdi. Çok özel bir Kutu bu. Elindeki Kuzey Kutubu."

"Oh!" dedi Pufpuf.

Yanına vardıklarında, Aahia hâlâ kuyruğunu suya sarkıtmış, oturuyordu.

"Birisi Ru'ya çabuk olmasını söylesin," dedi, "kuyruğum çok üşüdü, söylemek istemezdim ama söylemek zorundayım. Yakınmak istemiyorum ama durum bu. Kuyruğum buz gibi oldu."

"Ben buradayım!" diye bağırdı Ru.

"Ya, demek buradasın."

"Nasıl yüzdüğümü gördün mü?"

Aahia kuyruğunu sudan çıkarıp, iki yana savurdu.

"Düşündüğüm gibi," dedi, "bütün canlılığını kaybetmiş. Hissizleşmiş. Olan bu. Hissizleşti. Ama kimse aldırmadığına göre, sanırım önemi yok."

"Zavallı Aahia, ben kurulayayım," dedi Christopher Robin ve mendilini çıkarıp ovalamaya başladı.

"Teşekkür ederim,

Christopher Robin. Burada kuyruklardan anlayan tek kişi sensin. Buradakilerin sorunu nedir, bilmiyorum ama...anlamıyorlar. Hayal güçleri yok. Onlar için kuyruk bir kuyruk değil, sadece arkadaki bir uzanti."

"Aldırma," dedi Christopher Robin, sıkı sıkı ovuşturarak, "daha iyi oldu mu?"

"Şimdi bana yeniden kuyrukmuş gibi gelmeye başladı. Orada olduğunu yeniden hissedebiliyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Merhaba Aahia," dedi Pufpuf.

"Merhaba Pufpuf. Sorduğun için teşekkür ederim, sanırım bir iki güne kadar kullanabileceğim."

"Neyi?"

"Konuştuğumuz şeyi."

"Ben bir şey hakkında konuşmuyordum," dedi Pufpuf, kafası karışmıştı.

"Yine benim hatam. Sandım ki, kuyruğum çok üşüdüğü ve hissizleştiği için ne kadar üzgün olduğunu söylüyor ve yapabileceğim bir şey var mı diye soruyorsun."

"Hayır," dedi Pufpuf, "o, ben değildim." Bir süre düşündü ve sonra yardımcı olmak için,

"Belki de," dedi, "başkasıydı."

"Onu görürsen, benim tarafımdan teşekkür et, lütfen."

Pufpuf, Christopher Robin'e endişeyle baktı.

"Pufpuf Kuzey Kutbu'nu buldu," dedi Christopher Robin, "harika değil mi?"

Pufpuf alçakgönüllülükle yere baktı.

Aahia kutuya bakarak, "Bunu mu?" dedi.

"Evet," dedi Christopher Robin.

"Biz bunu mu arıyorduk?"

'Ya!" dedi Aahia, "neyse her nasılsa, yağmur yağmadı," dedi.

Kutuyu özenle yere koydular, Christopher Robin üzerine bir bildiri astı.

KUZEY KUTBU

PUFPUF KEŞFETTİ

ONU PUFPUF BULDU.

Sonra, hepsi evlerine gittiler. Sanırım, ama emin değilim, Ru sıcak bir banyo yapıp doğruca yatmaya gitti. Ama yaptıklarından çok gurur duyan Pufpuf evine gitti ve bir şeyler atıştırdı.

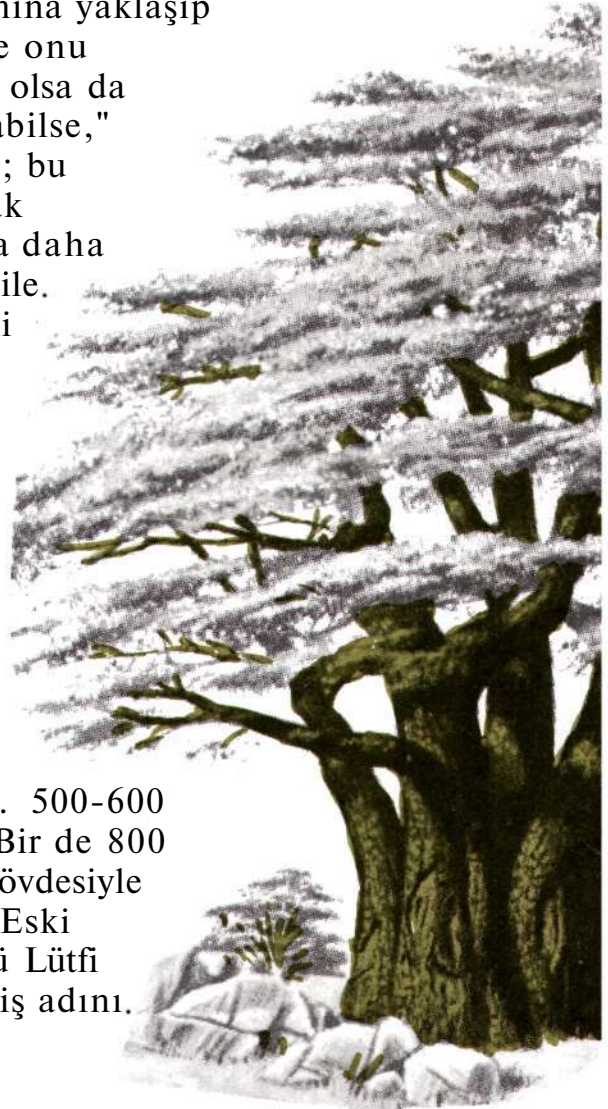

ÇOCUKLAR! SİZ HİÇ BİN ELLİ YAŞINDAKİ BİR AĞACA DOKUNDUNUZ MU?

Suhan Hatipoğlu

Bu nasıl bir duygu bilir misiniz? Gökyüzüne doğru öyle gururla, dimdik yükseltmiş başını. Dallarını birer birer sevgiyle, umutla uzatmış doğaya ve bin elli yıldır yaşamının bilgeliğiyle, keyfiyle sessiz ve mağrur. Bu ağacı görünce, ürperdiğimi heyecanlandığımı hissettim. Yanına yaklaşıp koskoca gövdesine dokundum ve onu sevgiyle kucakladım. "Keşke dili olsa da bunca yıldır yaşadıklarını anlatabilse," diye düşündüm. Bin elli yıl önce; bu güzelim sedir çamı, tohum olarak toprağa düştüğünde, Anadolu'ya daha Türkler gelip yerleşmemişlerdi bile. Yani Anadolu'nun bizden de eski yerlisiydi bu ağaç! Bunları düşündükçe daha da heyecanlandım.

Antalya Körfezi'nin batısında Torosların kolu olan Beydağları'nda, 2000m. yükseklikte bu sedir çamı, etrafındaki yüzlerce sedir ağacı ve daha aşağılardaki ardıç ağaçlarıyla, asırlardır burada yaşıyor. Her biri, birer kutsal abide gibi yükseliyor gökyüzüne. 500-600 yaşlarında daha birçokları var. Bir de 800 yaşında ardıç ağacı, kocaman gövdesiyle toprağı öylesine sarmalamış ki! Eski Orman Araştırma Bölge Müdürü Lütfi Büyükyıldırım, 'Şah Ardıç' vermiş adını. Üzerine asılmış renk renk bez

parçalarıyla, bir dilek ağacına dönüşmüş.

Bu güzelim sedir ve ardıç ormanları, Antalya Orman Araştırma Müdürlüğü'nce 'Sedir Araştırma Ormanı' olarak koruma altına alınmış. Dünyada sedir çamlarının orman olarak bulunduğu 4-5 bölgeden biri, bir kutsal bölge burası.

Antalya'da, arabanızla Elmalı-Finike yolu üzerinde bir yan yola saptığınız zaman, birden metrelerce yükselmeye başlıyorsunuz. Etrafınız önce, kocaman gövdeleri ve ilginç görüntüleriyle ardıç ağaçları ile sarılıyor. Bir yanınız uçurum ve uçurumdan

öteye hep ardıçlar... Daha yükseldikçe sizi selamlayan sedir ağaçları... Başınızın üstünde masmavi gökyüzü... Pırıl pırıl güneş ve inanılmaz bir sessizlik... Konuşmaya ürküyorsunuz, büyülenmiş gibi bir başka dünyaya gelmiş gibi hissediyorsunuz kendinizi...

Onca güzelliği yüreğinize, beyninize ve birkaç makara fotoğraf filmine sığdırmaya çalışıyorsunuz. Biraz daha yükselince birden karşınıza,

Beydağları'nın 3070m'ye ulaşan bembeyaz doruğuyla, görkemli Akdağ' zirvesi çıkıyor. Bu inanılmaz güzellikler karşısında yüreğiniz, hep ama hep heyecanla çarpıyor...

Çocuklar, bu güzellikleri görüp yaşamak, onları hissetmek ve gelecek kuşaklara aktarabilmek ne büyük bir keyif değil mi?

Bize hep aynı duyguları, heyecanları yaşatabilecek tüm bu güzellikler, yurdumuzun ve dünyamızın her bir köşesinde, her bir ağacında var. Yeter ki biz onları sevgiyle kucaklayabilelim. Eminim ki, onların sizlere anlatacağı çok heyecanlı, çok duygulu, ilginç ve sevgi dolu hikâyeleri vardır! Siz çok sevdiğiniz arkadaşlarınız arasına ağaçları da katıp, onlarla sohbet etmeyi deneyebilir misiniz?..

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

. Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Kırmızıfare'mizin bu sayısında, karşınıza bundan 2500 yıl önce sorulmuş bir bilmece getirdim. Hem de ünlü bir bilmece:

Sabahleyin dört, öğlen iki, akşam üç ayakla yürüyen yaratık hangisidir?

Bu ünlü bilmece nerede geçiyor biliyor musunuz? Çok eski bir Yunan söylencesinde. Söylencenin günümüze dek yaşamasını ise Sophokles (Sofokles)

adındaki bir tiyatro yazarının "Kral Oidipus" oyunu sağlamıştır.

Söylencenin bilmece sorulan bölümünü şöyle anlatabiliriz: Bir gün Oidipus adındaki bir genç, bir kâhinin bazı sözleri üzerine yaşamakta olduğu saraydan kaçır. Tek başına gide gide bir üç yol ağzına geldiğinde, bir arabaya rastlar. Arabadakiler Oidipus'a yoldan çekilmesi için bağırlarlar. Öfkelenen Oidipus, içinde kimlerin bulunduğunu bilmediği arabaya saldırır. Elindeki sopa ile içindekilerden birini öldürür. Oidipus, gitmekte olduğu

ülkenin kralını öldürdüğüün farkında olmadan yoluna devam eder. Uzaktan görünmeye başlayan bir kentin kapısına yaklaştığında, bir canavarla karşılaşır. Sphinks (Sifinks) adındaki bu canavar oturmuş, gelene geçene bilmece sormaktadır. Sormakla kalsa iyi, çözemeyeni parçalamaktadır da...

Bu arada hemen söyleyelim ki: Kralı ölen ülkenin yönetimini geçici olarak ele alan kraliçenin kardeşi ise, kente girip çıkanlara musallat olmuş bu canavarı yok edecek insana, ülkenin tahtını vaat etmiştir.

Oidipus, önüne çıkan bu fırsattan yararlanarak talihini denemek ister. Canavar ona, yukarıda verdiğimiz bilmeceyi sorar. Oidipus, insanın en önemli varlığı olan aklını kullanarak, canavarın bilmeceyi yanıtlar. Yenilen canavar hırsından kendini öldürür.

Evet sevgili arkadaşlar, biraz araştırıp düşünürseniz Oidipus'un verdiği yanıtı siz de bulabilirsiniz.

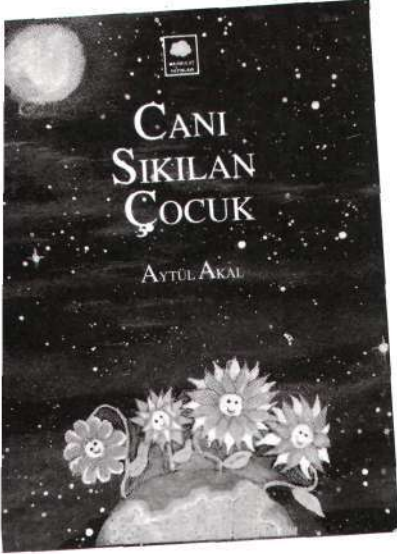
2500 yıl önce Oidipus bu bilmeceyi bildiği için kral olmuş. Siz çözdüğünüzde kral olmayacaksınız ama bilmece çözenin tadına varacaksınız. Bilmiyorum ipucu vermeye gerek var mı?

Yanıt olan sözcüğün yukarıdaki satırlarda iki kez geçtiğini de ipucu olarak vermiş olayım size... Anladınız değil mi? Ama yanıtın biraz açıklama gerektirdiğini de unutmayınız.

Sakın bu bilmeceye de zor demeyiniz!

BİR KİTAP BİR YAZAR

Canı Sıkılan Çocuk * Aytül Akal * Resimler: Zeycan Güleç, Zeynep Güleç, Alper Raif İpek, Gülper Saniye İpek, Yasemin Ekinci, Gözde Doğutürk, Serkan Kut, Başak Kutlar, Elif Kayaman, Bergen Coşkun, Feryal Usta, Gözderi Yıldırım, Mustafa Çelik * Mavibulut Yayınları, 1993. Renkli resimli, 1. hamur kağıt. 27x20cm, ciltli. 65000TL.

Bu ay sizlere tanıtmak istediğimiz Canı Sıkılan Çocuk adlı masal kitabının yazarı Aytül Akal, 1952 İzmir doğumlu. İlköğrenimini Karşıyaka'da Ankara İlkokulu'nda tamamlayıp, 1971 yılında Amerikan Kız Koleji'ni bitirmiş. Okulu bitince evlenip İstanbul'a yerleşmiş. İlkokul sıralarından beri ideali olan gazeteciliğe, 1973 yılında Hayat Mecmuası'nda başlamış. Daha sonra Elele Dergisi'nde çalışmış. 1981'de "Kent Duygusu" adlı şiir kitabı yayımlanan Aytül Akal'ın, uzun bir aradan sonra ilk çocuk kitabı "**Geceyi Sevmeyen Çocuk**"u yayımlandı.

Canı Sıkılan Çocuk, yazarın ikinci masal kitabı. Bu kitapta da ilk masal kitabında olduğu gibi, doğayı, canlı renkleri, konuşan hayvanları, tüm sevimliliğiyle masallarına aktaran yazar, uçan daireler, robotlar ve uzaylı çocuk tiplerleriyle masallarına çağdaş fantezilerini yerleştiriyor. Yazar, masallarında kendi çocukları Evren (13) ve Alper'in (7) görüşlerine yer vererek, çocuklara daha da yakınlaş abilmeyi başarmış.

Masallar, kıpır kıpır, can alıcı renklerle bezeli bir panayır gibi, çocukları tüm neşesi ve sevinciyle alıp sürüklüyor. Kimi zaman uçan daireye binen, kimi zaman uzayda gezinip uzaylı çocukla tanışan çocuklar, kimi zaman da hayvanların ilginç dünyasına dalıyor, onlarla dost oluyor. Aytül Akal'ın masallarının her birinde yeni fantezilerle karşılaşıyoruz. Ama birbirinden farklı öğeler taşıyan bu masallar, derinlemesine baktığımızda ortak bir özelliği vurguluyor: Tüm masallarda çocuklar baş kahraman.. Çocuk kişiliğinin bu kadar ön plana çıktığı masallarda, resimlerin de çocuklar tarafından çizilmiş olması dikkat çekici. Aytül Akal, çocukların bakış açısından yazdığı masallarını, yine çocukların bakış açısından resimleterek, **Canı Sıkılan Çocuk** adlı masal kitabına olağanüstü bir özellik kazandırmış.

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.)

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE 2, 3,4,5, 6, 7, 8,12,13,14,15,16,17,18	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları için KEDİ 3,4	20.000.-

MAVİBULUT YAYINLARI Yenıcarsı Cad.
33 / 2 Ferah Ap. D.4 80060

Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

Fotoğraf: Can Kartoğlu Gürses

Ona

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Verin

ABONELİK VE BİLGİ: MAVİBULUT YAYINLARI •
Tel: 252 63 75-76* Faks: 244 08 60